

Οι σκέψεις των καρδιών (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο Μ. Βασίλειος, ως γνώστης της θεολογίας και της ανθρωπολογίας, λέει ότι «ο Θεός που μας έπλασε μας έδωσε τη χρήση του λόγου για να φανερώνουμε ο ένας στον άλλο τις «σκέψεις των καρδιών». Η ψυχολογία, που ασχολείται με την ανθρώπινη συμπεριφορά και την ψυχική υγεία, τονίζει τη σημασία του διαλόγου και το μοίρασμα των εμπειριών. Αλλά κι η εμπειρία μας βεβαιώνει την ωφέλεια που προκύπτει από τη μεταξύ μας ουσιαστική επικοινωνία.

Όσοι μπόρεσαν να βρουν άνθρωπο με τον οποίο ένωσαν άνετα να πουν τα βαθύτερα βιώματά τους, όπως τη χαρά, τη λύπη, την απογοήτευση, την ελπίδα τους, αλλά και να ακούσουν, σίγουρα ένωσαν το ομοούσιο της ανθρώπινης τους φύσης, γι' αυτό και ολοκληρωμένοι.

Η φανέρωση των «σκέψεων των καρδιών», στην πραγματικότητα είναι κένωση και κατάθεση καρδιάς. Γι' αυτό και επώδυνο. Όμως, φοβερά θεραπευτικό!

Άραγε γι' αυτό να παρατηρείται σήμερα τόση ψυχική ασθένεια; Γι' αυτό οι άνθρωποι είμαστε συγχυσμένοι και ταλαιπωρημένοι, χωρίς ανάπαυση και ειρήνη; Γιατί, είναι αλήθεια, δεν κάνουμε εύκολα τη «χρήση του λόγου για να φανερώσουμε ο ένας στον άλλο τις σκέψεις των καρδιών». Ο πληθωρισμός του λόγου μάλλον τονίζει την προσπάθεια για κάλυψη της ανάγκης. Ίσως ένεκα καχυποψίας, απογοήτευσης, κάποια αρνητικά βιώματα, να μας οδήγησαν στη σιωπή, παρά στο λόγο που αποκαλύπτει τις «σκέψεις των καρδιών» ή στην πολυλογία και αργολογία, για να καλυφθεί η απουσία του αληθινού λόγου.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι αυτό που πηγάζει από την επιθυμία εκ μέρους μας να μοιραστούμε τις «σκέψεις των καρδιών» μας αλλά ο άλλος να μην το κάνει σε μας. Εδώ φαίνεται να μην υπάρχει κοινωνία προσώπων. Στο λόγο σου εισπράττεις τη σιωπή του άλλου. Τι να κάνεις αλήθεια;

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε μέσα μας πως η φυσιολογική ζωή ως σχέση αγάπης, ως μοίρασμα ζωής κι ως ενότητα, έχει χαρά και ολοκλήρωση. Κι ακόμα, πως οι Πατέρες της Εκκλησίας έζησαν αυτή τη φυσιολογική ζωή, γι' αυτό και τη δίδαξαν «γραφή τε και λόγω».

Η σωτηρία, ασφαλώς, δεν ανάγεται σε χώρο και τρόπο εκτός της ζωής αυτής,

αλλά αρχίζει από αυτήν και προεκτείνεται στην αιωνιότητα. Η σωτηρία είναι, βέβαια, ολοκλήρωση, αγιότητα, θέωση.

Η παρά φύση ζωή είναι το αντίθετο της φυσιολογικής, γι' αυτό και δεν αναπαύει ούτε ολοκληρώνει. Κι ακόμα, η θεραπεία από το παρά φύση στο κατά φύση και στο υπέρ φύση- ως τρόπος ζωής του Θεού- δε γίνεται άμεσα και μαγικά. Χρειάζεται αγώνας, χρόνος, καθοδήγηση. Κυρίως όμως τη Χάρη του Θεού που «τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί».

Πηγή: isagiastriados.com